

FŐNIX

DEBRECENI

A REFORMÁTUS IFJÚSÁG MŰVELŐDÉSI LAPJA

IX. ÉVF. 3. SZÁM (73. SZÁM)
2009. SZEPTEMBER–OKTÓBER

Írni: Szabadság...

Este van, késő este. Az elhúzott függönyön a Hold sem tud bevilágítani, pedig az akarat megvan benne. Csend van, csend. Igazi nyáresti csend, még a bogarak is bágyadtak a melegtől, és még a szárnyas vérszívó kisasszonyok is felfüggesztették az éjszakai műszakot, és inkább hangtalanul pihennek, ezzel is elviselhetőbbé téve az éjszakát.

Egyedül a számítógép zúg, bűg fáradhatatlanul, mint-ha a pihenés számára ismeretlen fogalom volna. A monitor fénye világítja csak meg a szobát, ahol én derekasan küzdök, birkózom a szavakkal, a gondolatokkal. Mi is lehetne írni az írásról? Furfangos egy kérdés, és a rá adandó, vagyis pontosabban írandó válasz sem egyszerűbb. De mint mindent, ezt is kezdjük az elején.

Mit is jelent az írás?

Mindenkinek mást és mást, és ez teszi olyan különlegessé és vonzóan egyedivé. Van, akinek semmit

sem jelent, és van, akinek mindent, az életet. Magát ez egész életet, a kiteljesedést, és van, aki általa és miatta tud csak olyanokat elmondani, amire máskülönben képtelen lenne. Amit csak a papír, a toll és a gondolat násztáncának a gyermeke mondhat el.

Nekem mindent jelent és még valamit, a szabadságot. A nagybetűs SZABADSÁGOT. Az egyik legcsodálatosabb gondolati tevékenység az alkotás, ahogy az ember fejében

szabadon ugrádozó, kergetőző gondolat tengerből megpróbál valami papírra vetni, és ezek a foszlányok, ezek a rész egészek összeállnak egy alkotássá. Ami megszólít és elér másokat. De ugyanakkor nem könnyű hivatás, egy egész életen át lehet és kell tanulni. Tökéleteset szinte képtelenség alkotni, de törekedni kell rá. Nem lehet csak úgy összecsapni valamit, mint egy gyorséttermi reggelit, mert mű lesz, és megfekszi az em-

kell tudni fogadni a kritikát, és alázatosnak kell lenni az írással szemben. Nem feladni az első pofon után, hanem írni, írni és írni. Az a jó, ha mindennap ír az ember valamit, arról a csodálatos és hatalmas világról, amelyben él. Ahol ki sem kell lépni egy szobából, és máris ihletek érik az alkotni vágyókat.

Mindenkinek volt egy álma, hogy mi szeretne majd lenni milyen hivatást, szeretne magának. Én abban a szerencsés helyzetben

vagyok, hogy tudom mi ez a hivatás, az ÍRÁS. Szerencsésnek érzem magam, mert idejében rájöttem, és tudtam, mertem lépni. Ilyenkor az ember kész feladni a biztosat, azért, hogy belevágjon a bizonytalanba, mert érzi legbelül, hogy ezt kell tennie. Mert ez az, amit szeretne, ezt diktálja a szív, és amit szív diktál, az a helyes, bár a gonosz ész, mint valami furdaló lelkiismeret próbálja megakadályozni, de az embernek szívből tisztán, őszintén kell élnie. Elveit, személyiségét nem feladva, mindig kitartva

Ács Edina felvétele

a véleménye mellett, mint egy kőszikla a viharban.

Az a legfontosabb, hogy az alkotó ember mindig alkosson, ha olyat talál, ami érdemes arra, vagy ha szelek könnyű szárnyán érkező Múzsza homlokon csókolja! Írni és írni folyamatosan, gyakorlás teszi a mestert, és ez különösen igaz az írásra, erre a megunhatatlan gyönyörű és igaz hivatásra.

Vezendi Sándor

A debreceni református ifjúság művelődési lapja * Kiadja a **Református Ifjúsági Média Alapítvány** és a **Kölcsey Ferenc**

Református Tanítóképző Főiskola * Felelős kiadó: **Dr. Csorba Péter**, a KFRTKF rektora

Szerkesztőség: KFRTKF, 4026 Debrecen, Péterfia u. 1-7., T/5-ös terem. Tel.: (52) 518-500/18621, 18622

Felelős szerkesztő: **Arany Lajos**. E-mail: aranyl@kfrtkf.hu * Tervezőszerkesztő: **Andriska János**. E-mail: jupiter@citromail.hu

Hallgatói szerkesztő: **Bogdán Szilvia** * Tördelőszerkesztő: **Turzai Nóra**

Kéziratokat elektronikus úton várunk. Szövegeket és képeket nem őrzünk meg, nem küldünk vissza!

Készült a Litográfia Nyomdában, Debrecenben – felelős vezető: **Vécsei Tibor** * **HU ISSN 1787-7652**

*Vesszenek el a bűnösök a földről, és a hitetlenek ne legyenek többé! Áldjad én
lelkem az Urat; dicsérjétek az Urat! (Zsoltárok könyve 104,35)*

Nála valóban feltöltekezik a lélek

„Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!”

Istennel találkozni mérhetetlenül nagy csoda. Mikor az ember önmaga rejtett tartalmaival sem mer szembenézni, még inkább azt lehet mondani, hogy az Istennel való találkozás csoda. Megismerni őt pedig már maga a kegyelem, bár ez a szó sajnos lassan már búcsút vehet szótárunktól.

De ki nem szeretné megismerni azt, aki a legtökéletesebb létező valóság az egész világon? Létezik olyan teremtmény a földön, aki ne ilyen kíváncsi természettel volna megáldva?

S most kíváncsiskodó természetünk elé hozza őt az Ige, és világosan, tisztán a lényegre törve mutatja be, mint amikor két, egymás számára még ismeretlen mutatnak be személyesen. Itt ő szeretné, ha megismernénk. Jónak látja, ha tudunk legjellemzőbb vonásairól, és ha azokat mélyen a szívünkbe zárjuk. Ezzel az őszinte szándékkal és közeledéssel könnyíti meg dolgunkat a vele való megismerkedésben. Így siet segítségünkre lenni ebben a hatalmas kihívásban!

Íme, az Atya egyszülött küldöttje, az Isten Báránya, aki a világ bűnének hordozása során a legnagyobb terhek leghatalmasabb hordozójává vált. Kudarc, csalódás, betegség, gyász, különféle félelmek, szorongások, és még elképzelni is kibíratatlan, hogy milyen szörnyűségek rakódnak az ember gyötrelmeinek szekerébe, melyet egyedül próbál húzni. Vétkei következményeivel – e roppant súlyllyal – birkózik a teremtés koronája, amíg meg nem hallja a szerény hangot; és meg nem érti azt, hogy valaki segíteni szeretne terhei hordozásában. Valaki, aki tud is segíteni, és nem csak úgy tesz, nem csak ígéret, miközben kizsigerel. Maga a Bárány, aki nem pusztán bemutatkozni szeretne, hanem belépést kísérel meg életünkbe.

Ő a valódi teherhordó, mivel nála valóban feltöltekezik a lélek. Szép példa erre a Szentírásból az az asszony, aki hozzáférközve csak megérintette a ruhája szegélyét, és azonnal meggyógyult bajából. Ő nem pusztán feszültségoldó szenvedély, amely megakadályozza a teljes emberré válás folyamatát, és igazából nem is könnyít a terhen, hanem valódi segítség e hosszú és rögös úton, mely az örök boldogság felé tart.

A tehercipelés közben nyújtja leginkább gondviselő szeretetét, amikor beáll mellénk, és húzza a megrakott szekeret – s halljuk közben szelíd hangját, mikor mondja: „az én igám boldogító, és az én terhem könnyű”.

Amint engedjük, hogy levegye vállunkról felesleges terheinket, hogy ne egyedül küszködjünk roppant súlyuk alatt, nyomban a sajátját adja, ami sokkal könnyebb, amit a sírig segít cipelni. Ez a teher a keresztyén ember terhe. Hisz nem könnyű követni őt, de az övével marad a világ végezetéig – ígérete szerint. Nem hagy magunkra egy kínzó percre sem, egy árva pillanatra sem, még ha mi távolodunk is el tőle. Hogy miért nem? Mert ő már végigjárta a szenvedés útját – egyedül – a világért, értünk, a mi üdvösségünkért! Milyen rejtélyesen történhetett meg ez a nagy titok!

Az időket és nemzeteket átölelő világ bűne: minden hiánya, mulasztása, fonáktsága és eltévelyedése a Bárányra lett róva, mintha ő lett volna a vétke. De nem lázadt fel e hatalmas küldetés ellen: a teherhordás nehézsége ellen. A bűnt felcipelte a keresztfára, és ott tette le. Ilyen embertelen terhet kizárólag az emberré lett tökéletes Isten hordozhatott el: csak is ő áldozhatta fel önmagát az övéért!

A gonosz hatalma ekkor szűnt meg végérvényesen, s bár attól kezdve nem uralkodik, mégis hat, nem hagy békét a világnak nyughatatlan természetű. De a Bárány a teljes világot szabadította meg, s e felszabadításban a követői már itt, a földön részesülhetnek. Mert feltámadt abból a halálból, ami nem válogató: az Isten Bárányát is felfalta; de így ő ma is él, cipeli terheinket, és uralkodik mindörökké.

Nem hódítóként, hanem a legnagyobb teherhordóként tette a világot birodalmává. Milyen szelíd és ugyanakkor bizalmat gerjesztő ez az üdvtörténeti mozzanat. És ez a hatalmas győztes hívott el minket királyságába, hisz tudja, hogy a mi természetünk a legnagyobb győzelemre, a végső sikerre vágyik.

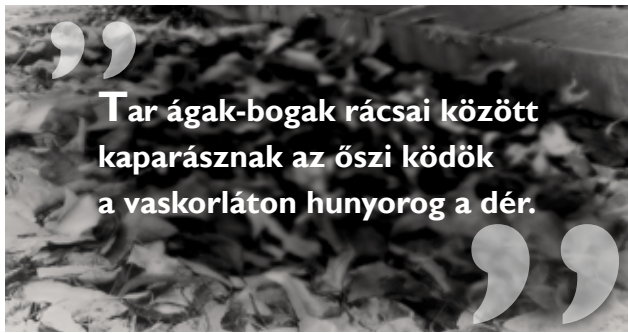
Van azonban még egy fontos érdekessége ennek a szentírási sornak, ennek az éltető Igének: a Bárány nem teherhordásra született, mégis megteszi.

Azért áldozta fel az örök Isten egyszülöttjét, aki még ma is viszi a világ bűnét, hogy szívből mondhassuk: „Megismerni Téged, ez az örök élet, ez az örök, igaz boldogság”.

Péter-Szarka László

Jenes Diána felvétele

Tar ágak-bogak rácsai között
kaparásznak az őszi ködök
a vaskorláton hunyorog a dér.

Eiffel-torony, vagy amit akartok

Rorschach doktor benyt az ajtón, és leül velem szembe. Világos zakója alján sötét folt díszlik. Ahogy leül, összepecsételi a nadrágjába sietősen begyúrt ingjét is. Még friss. Nemrég történetet. Vonzotta a tekintetemet, ahogy változott ez az életre kelt kis paca. Biztos sietett idejövet, és magára öntötte a reggeli kávéját. Vagy az is lehet, hogy új a Bíró-tolla, még folytatja tintáját. Vagy talán összeveszett a feleségével, és nincs, aki mosson rá? Mereven nézhetett engem egy darabig, amíg elidőztem felkapóján. Érdes hangján köhögött egyet, majd kinyújtott kézzel átadta keménylapos kártyáit. Nézte meg őket – szólalt meg. Mit lát az első kártyán? – folytatta. A fehér kártyalapokon mind-mind kígyóztak az alakatlan, formátlan odadobott pacák. Sötét színükkel majdhogynem kiugrottak a tejfehér lapokból. Hogy mit látok? – kérdezek vissza. Azt hiszem, magamat látom. Sőt, biztos, hogy ez itt a képen, én vagyok. És azon? – bök rá a tekintetével a másik képre. Azon mit lát? – Azt hiszem, azon is magamat.

Kerek szemekkel tekintett rám. Biztos ez? – csavargatta ujját a tolla kupakján. Mászt nem lát rajtuk? – folytatta. Talán egy Eiffel-tornyot? Zavaromban még merevebben néztem rá az értelmetlen képfoltoakra. Egy Eiffel-tornyot? – kérdeztem megint. Most, hogy mondja doktor úr, látok egy tornyot! Ennek hallatán elégedett félmosoly ült a szája sarkára, és mélyen belenyomta jegyzetfüzetébe a tolla hegyét. Úgy, mintha azt hinné, így jobban megmarad. Ez fontos információ, meg maradnia! Nézttem tovább az összemosódott tekerdő és odalőköt sötét alakokat. Tudja, doktor úr, igazából bárhogy nézem, ez nem az Eiffel-torony, hanem az orrom. Látja ott azt? No, az az orrom! Ott szélen meg a két szemem. Doktor úr! Látom magam a képen!

Megvárta, hogy befejezzem, és várta volna még, hogy helyesbítsem újra az előbbieket. Hogy az mégsem az orrom, az mégis az Eiffel-torony, én, buta! Az előbb még látta! – szólalt fel mélyen reszelős hangján. Látta az Eiffel-tornyot! – kérdőn tekintett rám. Doktor úr, igazából: lehet, hogy láttam, de már nem látom. Vagyis inkább csak az orromat láttam, de lehet, mögöttem van a torony is! Biztosan Ön festette ezeket, doktor úr. Gyönyörűek! Kettőt is vennék belőle, ha lehetne. Egyet a konyhába, egyet meg Rafi barátnémnak, ő ért ezekhez. No, ő biztosan látna az Eiffel-tornyot!

Megvárta, míg nyugodtan befejezem, láttam a türtöztetést az arcán. Levegőt sem vett, nem mozgott a mellkasa, lehet, csupán hagyta, hogy résre nyitott száján átjárjon a levegő. Nem mozdult, szerintem várt valamit, egyedül csak a tollat táncoltatta az ujjai közt. Ritmikusan. Megállás nélkül. Nem tudtam figyelni tőle. Lehet ezért nem láttam az Eiffel-tornyot...

Kovács Anikó

Anyá, én újságíró leszek!

Általános iskolás voltam. Talán negyedik osztályos, nem tudom pontosan. Fogtam anyukám táskáját, tollat és füzetet tettem bele, majd magamhoz vettem az előszobaasztalról a heti Nők Lapját, és kiléptem az ajtón.

Kerültem párat a kertben, és úgy tettem, mintha roppant fontos ember volnék, majd leültem a teraszon. Elővettem váltáskám rejtekéből a kellékeimet, fellapoztam az aktuális interjút, és felolvastam a kérdéseket a szemben lévő üres széknek, amely olykor Jakupcsek Gabriella, Zorán, Kulka János vagy Hernádi Judit „bőrrebe búj”. Mosolyogtam, bólogattam a válaszok hallatán, s azokat lejegyeztem papíromra.

Hogyan is felejtettem el ezt? Akkor jutott először eszembe hosszú évek után, amikor egyik csoporttársam arról mesélt, hogy az iskolai újságba fog írni, épp ahhoz gyűjt anyagot. De hát én is... én is ezt akarom. De hogyan kezdjek hozzá? Először is felkutatam a termet, melynek ajtaja mögött rejtőzött a szerkesztőség. Ezután az következett volna, hogy bekopogok, benyitok, és elmondom: szeretnék írni. Nem így tettem. Már épp emeltem volna a kezem, amikor kérdések kezdtek kavarni a fejemben. Csak azt tudom biztosan, hogy félttem. Félttem, hogy benyitok sok idegen arc közé és nem értik majd mit keresek ott: talán eltévedtem? És mi lesz, ha nekem szegeznek a kérdést: honnan képzeled, hogy ez menne önnek? Megfordultam, le a lépcsőn, ki a főbejáraton, végig a város utcáin, majd magamra húztam a szobám ajtaját. Adtam magamnak egy hét haladékokat, hogy erőt gyűjtsek. Újabb próbálkozás. Na, nehogy már... Légy bátor, csak kopogj be, senki „nem harapja le a fejed”. Légy bátor! Hát megtettem, bent voltam. Hatalmas gombóc volt a torkomban, de sikerült valahogy eladogni a nevemet. Láttam Arany Lajos tanár úr arcán a felismerést, hiszen már tanított az évfolyamomban. Elmondtam, hogy szeretném magam kipróbálni, mert azt hiszem ez az, amit igazán csinálni akarok.

Feladatot kaptam, egy rövid interjút a gólyaszámba. Hatalmas mosollyal az arcomon hazafelé indultam. Valahogy másabb volt az út, mint eddig, minden olyan tökéletesnek tűnt. „Anyá! Képzeld, nem is volt olyan szörnyű, mint amilyennek hittem. Nagyon kedves és segítőkész volt tanár úr, örült, hogy jelentkeztem. És képzeld, már adott is feladatot, bár izgulok nagyon, hogyan csinálom meg, de annyira örülök!”

Azóta újabb hónapok teltek el, sikerült a szigorlatom, szakirányt választottam – persze az írói sajtót –, csatlakoztam a Lícium Médiaportál, a Debreceni Főnix munkájához, voltam a Csillagpont-fesztiválon, és írtam. Valami hihetetlen érzés, amikor leütöd gépeden az utolsó pontot, és érzed, hogy készen vagy. Alkottál valamit, valamit, ami a részed, ami belőled fakad, és amivel talán adhatasz valamit a többi embernek.

Ha valaha megfordult a fejedben, hogy újságíró légy, ha úgy érzed, hogy számtalan gondolatod van, amit nem tudsz kifejezni a környezetednek, ne szalaszd el a lehetőségeket! Kóstolj bele minél hamarabb ebbe a világba, hiszen a főiskolás évek gyorsan eltelnek. A félelmet pedig felejtse el, tedd be egy üvegbe, zárd be, és rejtse el mélyen. A félelem csak meggyengít, kétségeket szül, boldogtalanul tesz, de ha sikerül legyőznöd, felszabadulsz. Ha erőt gyűjtesz, és megteszed az első lépést olyan érzések kelnek életre, melyek örökre benned maradnak. Akkor már nem látszanak az akadályok. Sok segítő társat fogsz találni, akik nem hagynak magadra. De akadnak majd haragosok is, akik kritikus szemmel fognak méregetni. De ne felejtse, a kritika a legjobb módszer a fejlődéshez. Én azt javaslom, hogy bízz önmagadban, és ne engedd el azt az embert, aki kezdetet fogva ráterelt utadra.

B. Csák Amarilla

Mi lesz belőlünk, cserebogár?

A kommunikátori szakmánkban rejlő előnyökről

Állok a főiskola liftje előtt, és amíg várom, várom, hogy a személyi felvonó megérkezzen, óhatatlanul belehallgatók két „kolléga” diskurzusába. Ez annak az előadásnak a hasznosságáról szól, amelyre épp sietnek.

– Nem értem, miért kell egy tévésnek „közgázt” tanulnia... – Szerintem a PR- és marketingórákon nem tanulunk semmi használhatót, vagy ha van is olyan, amit a napi munkában majd használni tudunk, azt meg minden tárgyból oktatják valamilyen formában, szóval már a könyökömön jön ki...

Ez a két mondat elgondolkodtatót, és hirtelen ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy a főiskola összes hallgatójának, vagy inkább minden felsőoktatási intézményben tanuló fiatalnak az orra alá dörgöljem a gondolataimat.

Kedves Hallgatótársak! Szeretnék szólni nektek arról, hogy miért is érdemes egy kommunikátornak közgazdaságtant, PR-t, marketinges tárgyakat, megymást szorgalmasan tanulnia. Elképzelhető, hogy az életben nem lesz szükségetek a fent említett tárgyak mélyebb ismeretére, sőt, lehet, hogy a többi tantárgy adta szakértelemre sem, de ha esetleg mégis úgy jártok, mint én, akkor érdemes megfontolnotok a következő sorokat.

Terveim szerint azért jöttem kommunikáció szakra, mert könyveket akarok írni, és meg akartam tanulni az írás alapvető szakmai követelményeit. Úgy vélem, erre a célra a kommunikátor-képzés sokkal inkább megfelel, mint más bölcsész szakok, mert szerintem sokkal szélesebb tájékozottságot ad azoknál. Ezt a sejtésemet az évek vissza is igazolták, ugyanis sokkal, de sokkal szélesebb körben bizonyult és bizonyul nap mint nap hasznosnak a főiskolánkon szerzett tudásom, mint azt valaha is gondoltam volna vagy Ti gondolnátok...

Lássuk csak, milyen területeken veszem hasznát tanulmányaimnak.

Első munkapróbálkozásom a pénzügy felé sodort. Elmentem pénzügyi tanácsadónak, féltem is, azt hittem, a matekot kell profin vágni. Azonban hamar kiderült, hogy a retorika, pszichológia, szociálpszichológia, marketing, beszédtechnika, protokoll tárgyaknak sokkal nagyobb hasznát látom, mint bármilyen pénzügyi vagy matematikai ismeretemenek, hisz pénzügyi témában ugyan,

de emberekkel foglalkoztam... Később saját vállalkozásom felépítésében ismét meglepő mértékben segített a főiskolán szerzett tudásom, mert a marketinges tárgyak vizsgáira és a szigorlatra való készülés közben szép lassan ráéreztem, hogy ez a téma igazán nekem való, és ha nincs a főiskolai alapjegyzet, amelyben ajánlott irodalom található, akkor nagyon nehéz lett volna tájékozódnom, hogy hol találok több, részletesebb anyagot a témában. Így indult el a kisvállalkozások piaci bevezetésével, felfuttatásával foglalkozó, ta-

össze nem foglalta és pontosan nem definiálta a témát, nálam teljesen a levegőben lógott ez a szakterület. Ehhez képest – a főiskolai előadásokon és a kötelező irodalomból tanultak segítségével – olyan rendezvényeket szerveztem a galériának, hogy a galériaigazgatók is és sok vendég azt gondolta, diplomás PR-szakember és sokat tapasztalt rendezvényszervező vagyok. Ehhez nem kellett mást tennem, mint követnem azokat a tanácsokat, amelyeket órán hallottam. Ez annyira jól sikerült, hogy egy konkurens műtárgykereskedő cég (svájci) meg is próbált elcsábítani az angoloktól...

Aztán most az egyik futó projektem egy speciális orvos-diagnosztikai berendezés marketingezése és PR-menedzselése. Ehhez sem használok sokkal többet, mint amit az órákon tanultam, csak egészen kicsi szakterületre vonatkozó kiegészítést igényelt a kezdetekben. A marketingterv és -stratégia kidolgozásától, a reklámanyagok megírásától, arculati tervezéstől kezdve a kivitelezésen, rendezvényeken való prezentálásokon át az ügyfelekkel, betegekkel való állandó kommunikációig minden az én kezemben van, és könnyedén boldogulok vele, hisz jól megtanították, mit hogyan tegyek. Egyszerűen csak komolyan kell venni, amit a jegyzetekben látsz, és amit a tanáraid mondanak. Még akkor is, ha abban a szent pillanatban nem látod értelmét!

És végül, csak úgy könnyed zárás-ként felvázolnám nektek, kedves „Kollégák”, hogy a felsoroltak mind eltörpülnek amögött, hogy a diploma még a kezemben sincs, a szakdolgozatom még csak vázlatosan létezik, de tapasztalataim és ajánlóleveleim (főiskolai tanáraitól) tükrében elnyertem egy több milliárdal működő cég kommunikációs és marketing-üzletágvezetői pozícióját.

Huszonevesen, diploma előtt állva, ebben a gazdasági helyzetben bebiztosítottam a következő 5-6 évemet – „csupán” annyival, hogy nap mint nap használom a főiskolán megszerzett alapokat, folyamatosan továbbképezem magam – csak abban, ami igazán érdekel –, és nagyon-nagyon nyitva tartom a szemem.

Ezek után ne mondja nekem senki, hogy nem veszi hasznát a diplomájának és nem érnek semmit az iskolában tanultak!!! Vagyis... mondhatjátok, csak szegyénteljes és demagóg duma lenne...

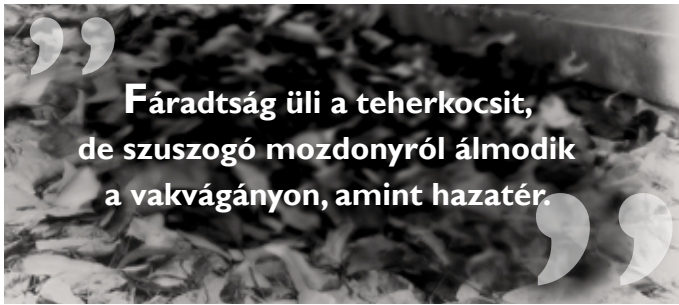
Rácz Lívia

Jenes Diána felvétele

násadó üzletem. Tehát ha jól megtanulod az alapokat – legyen az kertészkedés vagy agysebészet akár –, mindig könnyen feljebb tudsz lépni egy szintet, ha úgy érzed, mélyebben érdekel egy terület. De ha az alapjaid nem elég szilárdak, esélytelen a stabil tudást megszerezned!

És akkor még az angol műtárgykereskedésben folytatott munkám PR- és rendezvényszervező vonulatáról nem is beszéltem. Soha életemben nem is tudtam pontosan, hogy mit csinál egy – szép magyar kifejezéssel élve – PR-os. Amíg a főiskolai tanárnom

”
Fáradtság üli a teherkocsit,
de szuszogó mozdonyról álmodik
a vakvágányon, amint hazatér.
”

Megismerünk egy másik kultúrát – a sajátunkat is jobban értjük

Megéri-e pályázni az Erasmus-ösztöndíjra? Első hallásra felesleges ez a kérdés. Miért ne érné meg külföldön tanulni néhány hónapig, ha még támogatást is kaphatsz érte? Sőt pénzben ki sem fejezhető az érték, amelyet a nyelvtudás elmélyítése ad és a rengeteg olyan tapasztalat, amelyet itt-hon lehetetlen begyűjteni. Mégis nehezen szántam rá magam a döntésre...

Minden kommunikáció szakos hallgató, akinek megfelelő angoltudása van, beadhatja a pályázatát két teljesített félév után. Nehéz számomra a gondolat, hogy három hónapot kell egyedül eltöltenem család és persze a barátom nélkül. Végül megírtam a pályázatot, és miután túl voltam egy angol nyelvű elbeszélgetésen, izgatottan vártam az indulást.

Háromhónapos kalandozásom azzal kezdődött, hogy felszálltam a repülőrre Ferihegyen, és elindultam Hollandia felé. Az Ede nevű kisvárosban (vonattal 25 percre van Utrecht-től) már vártak minket a holland diákok, hogy eligazítsanak.

Ede-ben a nemzetközi csoport oktatása nem elszigetelten zajlik a helyi diákoktól. A CHE kommunikáció szakos hallgatói ugyanúgy kiválaszthatják ezt a kurzust, hogy részt vegyenek az angol nyelvű oktatáson. E holland diákokhoz kirendeltek a nemzetközi diákok közül egy-egy párt. Így mindegyikőnknek volt kihez fordulnia kérdéseivel a buddyjához, azaz holland segítőtársához. Ők vezettek a közös szálláshelyünkre, a város határában lévő apartmanokba.

Az első két hét a kurzus bevezető időszak volt. Megismerkedtünk a tanárokkal, és belerázódtunk az angol nyelvű oktatásba.

Hollandiában, mint több más országban, eredeti nyelven adja a tévé a filmeket, felirattal, így aki tud angolul, sok csatornán talál magának néznie. Megérkezésünkön biciklit is kaptunk, mert ebben az országban nem lehet létezni e jármű nélkül. Iskolába is kerékpárral jártunk, 15 percnyi volt az út.

Az első két hét után kezdődött az igazi oktatás, együtt a holland diákokkal. A tantárgyaink között volt a PR, a kultúraközi kommunikáció, a holland kultúra, a nemzetközi kommunikáció kontextusai. Kis zavart okozott a magyar hallgatók között, hogy legtöbbször inkább az újságírás iránt érdeklődött, mintsem a PR iránt. Felvehettük a nemzetközi újságírás tantárgyat, választhatóként. Eleinte is sok házi feladatot kaptunk, de csak most kezdődött a java. A hollandoktól megtudtuk, ez teljesen normális náluk. Persze minden csak megszokás kérdése, és bár jó magyar szokás szerint mindig egy kicsit

le voltunk maradva, de mindig sikerült elvégeznünk a feladatokat... A kurzus érdekességei a céglátogatások voltak.. Csoportokra bontva különböző feladatokat kaptunk, problémákra kellett megoldást találni, ötleteket adni, s ezeket aztán prezentáltuk. Egyszerűen és próbálhattunk ki magunkat a PR-ben.

A kurzus egyik fontos feladata volt egy kampányterv készítése. Ebben is együtt kellett dolgozni a holland hallgatókkal, és szintén egy valódi cég valódi kampányának az elkészítésében vettünk részt.

Nem kellett sok idő hozzá, hogy elpárologjanak félelmeim az angol nyelvvel kapcsolatban. Hamar belerázódtam az angol nyelvű oktatásba és megszoktam, hogy a legtöbb emberrel csak így kommunikálhatok. Ám nemcsak beszélgetéssel fejlesztettem nyelvtudásom,

hanem sok olvasással is, ugyanis volt kötelező irodalom. A házi dolgozatok pedig fejlesztették a fogalmazó készségemet.

Az utolsó hónapban szinte már csak a vizsgák voltak hátra, meg a főbb prezentációk. Az utolsó találkozási alkalommal megkaptuk a teljesített krediteket tanúsító papírt.

Nagyon vágytam haza, mégis nehéz szívvel hagytam ott ezt a kisvárost. Hogy mi mindent tanultam kint létem alatt? Nem csak annyit, amennyit az ottani főiskolán. Sokkal tapasztaltabb lettem az ott-tartózkodás egész élményével, és sokat változott a világszemléletem is.

Azt hiszem, az ember nemcsak a másik kultúrát ismeri meg egy idegen országban, hanem a sajátját is jobban megérti, és önmagát is jobban megismerheti.

Burai Luca

A felvételeket a szerző készítette

A nevelőmunka mércéje a Szentírás

A hallgatóknak meg kell ismerniük a – tanítást segítő – interaktív tanulási stratégiákat

Mennyire felkészültek és képzetek a főiskolán végzett diákok, s mi a szépsége az általuk választott szakmának? Többek között erről is kérdeztük Bartha Jánosné – Arany Katedra Emlékplakettel kitüntetett – tanítót, a Kőlcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola Gyakorlóiskolájának pedagógusát és dr. Hodossi Sándor főiskolai docenst.

Mindig voltak és lesznek tanult szakmájukat hivatásnak, küldetésnek tekintő hallgatók, akik igyekeznek mindent megtenni, hogy minél felkészültebben léphessenek ki a nagybetűs életbe.

Ám az is előfordul, hogy egyes hallgatók látóhatára csak addig terjed, hogy éppen átcsúszszenek a vizsgán. A különböző szintű felkészültség, elkötelezettség következményei majd a végzés utáni években mutatkoznak meg.

Ami a szakma szépségét illeti, a katechéta-lelképásztori munkatárs szakon az elég egyértelmű. Fejlődő, bontakozó értelmű gyerekeket a hit útján vezetni az egyik legszebb hivatás.

– Oktatás, nevelés, hit. Összekapcsolódó fogalmak?

– Azt gondolom, hogy nem csupán összekapcsolódnak, de egyenesen feltételezik egymást – válaszol dr. Hodossi Sándor. – A nevelés, oktatás sosem légüres térben zajlik. Az elkötelezett keresztyén pedagógusok, akik „nem hányódnak a mindenféle tanítás szelében”, képesek arra, hogy értékeket közvetítsenek. A keresztyén pedagógus nevelőmunkájának mércéje a Szentírás. A hittel végzett oktató tevékenységnek van valódi nevelő ereje.

Összekapcsolódó fogalmak Bartha Jánosné véleménye szerint is:

– Nem csak azért, mert egyházi iskola a miénk, hanem azért is, mert mi, pedagógusok az értékek mentén kell, hogy neveljünk. Egy diák akkor érzi ezt igazán, ha látja a példát. Nem várhatom el a tanítványaimtól azt, ami bennem én sem hiszek. Például nem várhatnám el tőlük, hogy pontosak és precízek legyenek, ha én az ellenkezőjét bizonyítanám. Ilyen minta például a verstanulás. Ha én tudom könyv nélkül, „fejből”, akkor ők is meg fogják tanulni. Nem azért, mert kötelező, hanem mert őket is érdekelné, és egy-

szerre csak tudni szeretnék ők is, vagyis a minta hatni kezd.

De vajon a Tanítóképzőn végzett tanító hallgatók szakmailag rátermettek, felkészültek a tanításra? A 35. éve pedagógusként dolgozó tanítónő szerint többnyire az a jellemző, hogy tanítás közben oltódnak be igazán azaz, hogy a gyerekekkel foglalkozzanak. Az első sikeres próbálkozástól kezdve már nagyon föl akarnak készülni a tanításra, és igen keményen dolgoznak azért, hogy a diákoknak tudjanak pluszt nyújtani. A mai magyar oktatási rendszer ismeret ad, általános és speciális ismeret. A hallgatóknak meg kell ismerniük azokat az interaktív tanulási stratégiákat, amelyek segítséget nyújtanak a tanításhoz.

– Céлом, hogy fölkeltem a kíváncsiságukat, így akarjanak a hatékonyságról is meggyőződni – folytatja Bartha Jánosné. – Meg kell nekik mutatnunk azt is, hogy nem csak a négy fal között lehet tanulni, tanítani. Ezek az órák még maradandóbb nyomot hagynak, s még inkább ösztönzik a hallgatókat a nagyobb erőfeszítésre. Ezzel fölkészülnek a tanításra.

Erdélyi Ildikó

Református művésztanárok közös kiállítása

Ismét nagy érdeklődés kísérte a – 7. alkalommal megrendezett – Matula-napokat a Dóczy-gimnáziumban. Minden évben ugyanabban az időpontban tartják a programsorozatot, ugyanis Dóczy Gedeon névnapja október 10-re esik, míg Szabó Magda október 5-én lett volna 92 éves. Névadójukra és a két éve elhunyt Kossuth-díjas írónőre emlékeztek a középiskolában. Előadások, vetélkedők, keresztyén ifjúsági találkozó és kiállítás is szerepelt a rendezvények sorában.

Először sikerült közös kiállításon szerepeltetni a debreceni református iskolák művésztanárainak alkotásait.

Az általános iskolából Fazekas Erzsébet fazekas, Virágh Anna kézműves és Kustár Gábor grafikus, a Kollégium Gimnáziumából M. Ötvös Tünde keramikus, a Dóczyból Pregunné Szűcs Judit kézműves, Buka László festőművész, a Főiskoláról Fátyol Zoltán festő- és grafikusművész, Makoldi Sándor festőművész, Ozsváth Sándor fotóriporter, valamint Tamus István festő- és grafikusművész alkotásai láthatók.

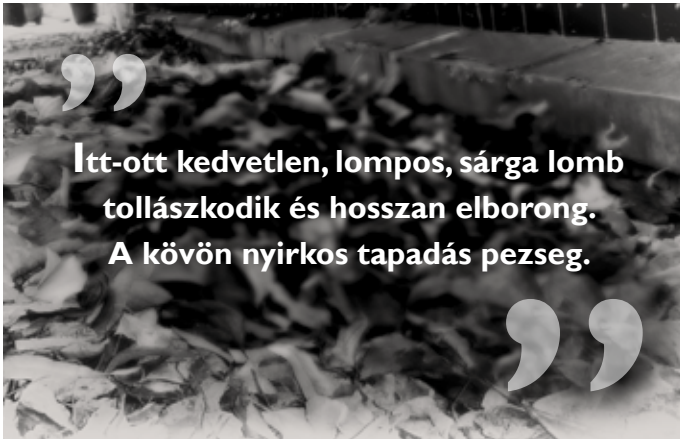
A képzőművészet szinte minden ága képviseltette magát, néhány igen különleges technikával készített alkotásban is gyönyörködhetünk. A kiállítás november 13-ig tekinthető meg a Dóczy Galériában (III. emelet).

Kálvin János születésének 500. évfordulójáról is megemlékeztek. A nagy reformátorról Égerházy László faragóművész készített domborművet, melyet Bölcskei Gusztáv, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke lepezett le. Szalagavató zárta a programsorozatot, két osztály maturanusai kaptak szalagot.

Pikóty Teréz

Ozsváth Sándor felvétele

”

Itt-ott kedvetlen, lompos, sárga lomb
tollászkodik és hosszan elborong.
A kövön nyirkos tapadás pezseg.

”

Orszvith Sándor felvétele

Nagyapa és a székelly mesemondó

Nagyapa ritkán beszélt. De nem is kellett. Úgy is értettem. Mindketten tudtuk, hogy hamarosan el kell, hogy menjem mellőlem, s ezzel nekem lezárul valami, neki pedig új Élet kezdődik el. Akkor odahívott magához, mert mondani akart valamit. Mindenkit kiküldött az orvosi szobából, csak én maradhattam bent. Ahogyan ott ültünk a tábortűz mellett, és tátott szájjal figyeltünk a székelly mesemondóra, eszembe jutott Nagyapa.

Mesét sosem mondott nekem, de ha jól belegondolok: szinte egész életében mesélt. Mesélt a szemével, a mozdulataival, ahogyan a kenyéret szelte, vagy ahogyan a bort mérte ki a palackba, miközben én lemerészkedtem hozzá a sötét pincébe.

Mesélt azáltal, hogy olyan ember volt, amilyen. Bejött a konyhába, mindig ugyanazzal a mozdulattal leemelte kalapját, a testvéremmel pedig csak néztük őt, és vártuk, hogy mikor nevetjük már el magunkat. Ő ritkán nevetett hangosan, a szája olyankor alig mozdult, de én tudtam és ő is tudta, hogy én tudom: belül ő is hangosan örül.

A magyar humor, amely a bajban vígságot, hagyományainkban és kultúránkban kincset jelent, ott van a népmesékben és a népdalokban, a versekben és a regényekben, ott van a magyar emberben. Bizony, csoda a magyar humor, amelyet betanulni nem lehet, de a nagyapák által elmondott mesék és történetek által képes fennmaradni és újrateremtődni.

Sebestyén István is csak mesél és mesél, no meg énekel és táncol bukovinai székelly módjára. A hagyományokban rejtőző humor, a magyar jellem és élni akarás segítette át a nehézségeken a székellyeket akkor, amikor még lakóhelyüket sem választhatták meg szabadon. Mikor Mária Terézia uralkodása idején hangot adtak az osztrákok erőszakos határőrség-szervezése ellen, az osztrák válasz erre az erőszak volt, így kénytelenek voltak Moldvába és Bukovinába menekülni, s ott ahol letelepülve új falut alapítottak. 1940-ben Bácskába telepítette le őket a magyar állam, a II. világháború idején azonban ismét tovább kényszerültek menni.

Egy olyan rendszerben, amelyben a szabadság és az emberi méltóság nem adatott meg azoknak, akik nem a diktatúra szolgái voltak – nem maradt más választásuk: menekülniük kellett. Így kerültek a Dunántúlra, a mai Tolna és Baranya megyei településekre.

Nem tudom, Nagyapának az az utolsó mondata volt-e azon a napon, de azt tudom, hogy mi segítette át őt egész életében a bajokon. Határtalanul tisztelte a természetet, mert tudta: mindenben ott lakozik a megmagyarázhatatlan Erő, Isten, akitől az Élet származik.

És bár hangtalanul mutatta ki örömét, a humorával mindig jó kedvre derített. Azt mondta, számít rám. „Szeretlek.” Végre kimondta. Ajka sosem ejtette ki ezt a szót, de a szeme ezt mesélte nap nap

után. Szótlatlan álltam még egy percig a temetés után, miközben idős emberek simogatták a fejemet, és sajnálkoztak. Nem értettem, miért kellett a szánakozó szavak, hiszen bennem nem volt félelem.

Sebestyén Istvánban nem Nagyapát láttam, hanem azt az értéket, amely mindkettejükben közös lehetett, s ami által tudják milyen magyarnak lenni, milyen a magyar ember hite és milyen az, amikor tudjuk, mi és Ki a Szeretet.

Mindenestre a magyar népmesékkel teli könyvem talán mindig a legelőkelőbb helyet fogja elfoglalni polcomon...

Bogdán Szilvia

Jenes Diána felvétele

Az élet nem csak borzalmakból áll

A napokban megnéztem a Messiások című ezt a híres kiállítást, amelyet olyan magas összegre biztosítottak világszerte. Már a pénztárnál sejteni lehetett, hogy mennyire sikeres szerte a világon, a drága jegyár miatt. Teljesen másra számítottam, mint amit kaptam.

Azt hittem, a világ leghíresebb festőinek legszebb képeit mutatják be a sok termen át, gondolván, hogy ők a kultúra messiásai, de ahogy beléptem az első terembe, ki volt írva a „12 éven aluliaknak nem ajánlott” felhívás, amit furcsállottam, mert általában egy kiállítás a kultúra része, és nincs korhoz kötve, sőt népszerűsíteni kell a fiatalabb korosztály körében is. Ahogy a termekben haladtunk, rájöttem, miért is volt ez a felhívás, bár érdekes, hogy akadt, aki a két- és öt éves gyermekével jött, és valószínűleg nem figyelmeztették őket a pénztárnál.

Az elején visszafogott, avantgárd festményeket lehetett látni, Picasso-képeket, amelyek bár elgondolkodtatók, de nem visszataszítóak. Egy gyerek mondta is a szüleinek, hogy az egyik „rajzkép” tetszik neki. A következő teremben már emberi testek voltak fényképezve, a csontok, erek átvilágításával. Nekem már ez is felforgató látvány volt, de semmi ahhoz képest, amit később láttam. Ezután haladva már csak a brutalitás és erőszak képei, arra a felhívásra, hogy ez az igazi testünk, bemutatva, mi van a bőr alatt, nem túl esztétikus módszerekkel. Arra szolgált, hogy merjünk szembenézni testünk mulandóságával, öregedésével, és ne féljünk a haláltól.

Nem értem, hogy tudta ezt a kiállítást valaki is élvezni, aki szereti az életet. Legfeljebb az, akinek az élete értelme, hogy meghaljon, és lelke örökké éljen, mert a túlvilágon csak az örökkévalóság és boldogság vár rá.

Viszont enyhén szólva furcsa gondolat ebben a kategóriában a fasiszmus személyeit ábrázolni. Egy képen például látható a gyerek Hitler-bajusszal, ami jelentheti, hogy akkoriban már a gyerekekbe belenevelték a fasiszmus életérzését. Olyan ideológiát képviselnek, akik elutasították Jézust, és a nép követte őket, mert nem mert szembeszegülni. A gázkamrákat szimuláló sötét folyosó félelmetes volt, mind a huszadik századi katasztrófákra emlékeztet. Nem hiszem, hogy az életnek az volna az értelme, hogy folyton a rosszat és az elmúlást idézzük fel, ezért nem értem, mi értelme volt ilyen drámai eszközökhöz folyamodni.

Van, akiknek azért tetszhetett ez a látlat, mert ezt a látványt már megszokhatta a tipikus amerikai horrorfilmekből, és meg sem lepődik a látottakon. Nem tudom, a kisgyerekek miként dolgozzák fel magukban a látottakat: nyomorék, megcsontkított embereket, halottakat és öngyilkosjelölteket. Mégsem hiszem, hogy egy mai fiatal a koncentrációs táborok borzalmaira asszociálna a látottak után. Feltehetően azt gondolja, hogy bár mindenkinek szenvedés az élete, mégsem ilyen mértékben, ahogy a kiállítás bemutatja, mert így felüdülés is lehet a halál. Láttam azonban vallásos, esztétikusan megfestett – Munkácsy-képeket is.

Én örültem, mikor kísértámtam onnan, mert a világ és az élet nem csak borzalmakból áll és az életben a szépet kell keresni, nem az értelmetlen pusztulást és pusztítást. Még tanulságként is szolgálhat, hogy szeressük az életet, akkor megtalálhatjuk a boldogságot.

Nádai Nikolett

Octoberfest...

München városát világszerte talán leginkább e rendezvényről, a Sörfesztiválról ismerik: ez évente több mint 6 millió látogatót vonz. Az Oktoberfest mégis többet jelent turisztacsalogató eseménynél, már 1810 óta büszkélkedhetnek vele a müncheniek. A nyitóünnepély idén szeptember 19-ére esett, ez a nap nem csak a sörről szól, a helyiek látványos parádéval tisztelik meg az aranylót italt.

A felvonulás a debreceni virágkarnevált idézte, de a kocsikat lovak vontatták. Nem is akármilyenek, ezek már az északi vidék óriásai. Soha életemben nem láttam ekkora igásokat. Ahogy az emberek is ők is „népviseletben” pompáztak. Nyakukban díszes hám és persze a sörházak címerai díszítették az állatokat.

A kocsikról hagyományos ruhákba öltözött nők és férfiak intettek mosolyogva, másik kezükben az ünnepelt italt, literes korsókban. A fogatokat virággal dúsan díszítették, szív alakú mézeskalácsok egészítették ki a látványt. A menetet közrefogta a bámméskodók tömege, köztük is nagy számban viselték a hagyományos öltözeteket. A nők színes, térdig vagy bokáig érő vászonruhában. A sörházak kocsijait fúvószenekarok vezették fel.

A menet a Theresienwiesennek tartott, ez a helyszíne a minden évben megrendezett sörfesztiválnak. Ott a sörházak óriási csarnokai vonzották a szomjas embereket, míg a gyerekek érdeklődését óriáskerék, hullámvasút és mindenféle izgalmas játék vonzotta. Az orrunkat a sült kolbász, a pörkölt mandula illata csiklandozta. A sörcsarnokokban igazán friss, lágy ízű sört kaptunk, amely úgy itatta magát, hogy percek alatt kiürült a literes korsó. Vidám fiatalok már koradélután énekelgették német ízű dalaikat, szerencsére csak igen kevesnek ült a szemében az ittasság fénye.

A csarnokok már kora délután tömve voltak, este akár fél órát is kellett várni egy asztalra, ülőhely nélkül rendelni se lehetett. És bár egy korsó csapolt sör ára igencsak borsos volt, ekkorra már kitüntek a tömegből azok is, akiknek több korsót sikerült legurítaniuk a nap folyamán, mint amennyit szervezetük elbírt.

Kép és szöveg: Burai Luca

A modern művészet remekei a megváltásról

„Nem azt kaptam, amit első hallásra vártam, hanem sokkal többet.
Borzongtam és felszabadultam egyszerre...”

Verőfényes őszi nap volt, a MODEM felé lépkedtünk, hogy végre megtekintsük a Messiások című kiállítást. Voltak elvárásaim, hiszen ha magára a szóra gondolok, a megváltás, a hit jut eszembe. Ebből a témakörből vártam alkotásokat. Tévedtem. Ez a tárlat sokkal több, mint amilyennek gondoltuk. Új megközelítés, új határok, számtalan lehetőség, melyek teret hagynak a gondolkodásnak, a képzelgetésnek, hogy megtalálhassuk saját értelmezésünket.

Miféle módon lehetséges a megváltás az ember számára a modernitással kezdődő nyugati kultúrában? – szegeződött nekem a kérdés, amint kiléptem a lift ajtaján. Abban a pillanatban még nem volt kész válaszom.

Belépünk az első terembe – Miféle test adatott nekünk? A test és megváltás kapcsolatát láthatjuk; a külső ábrázolás mellett az emberi belső megjeleníthetőségének tematizálása emberpróbáló feladatnak bizonyul.

Picasso különös szerelmespárjával kezdődik utunk. Megragadta a figyelmem Schaár Erzsébet szobra, a Nő. A fogoly szó jutott az eszembe, hiszen nyakán egy öv volt kifaragva. De kinek, vagy minek vagyunk a rabjai? Az alak testtartása nyugodt, kezeit maga mellett tartja, szemét lehunyta. Talán belenyugodott a sorsába? Szinte vártam, hogy kitörjön.

A test ábrázolásából azonban egyértelműen következik a drámai igazság; miszerint az ember biológiai gépezet, mely az elmúlásnak van alárendelve. Tovább haladva egy fából épített alagútba jutunk. Azt hiszem ezzel is érzékeltetni akarták, hogy itt testünk belsejét láthatjuk Dariusz Gorczyca Camera anatomica fényképeinek jóvoltából.

Azonban a test határai túlfeszíthetők, sőt átléphetők. A kontrollálása révén kapcsolatba kerülhet az egyén a szellemi résszel, miszerint azt a performansz művészek gyakorolják. Ezáltal nem csak ők, de a közönségük is újraértelmezheti a test határait, s így kontextusba kerülhet az elvont emberi résszel. A fizikai létnek az élet éppúgy szerves része, mint a halál. A bécsi akcionizmus képviselői-

nek művei tabuk nélkül értekeznek ezekről, mely legtöbbször vad és nyers, mégis egyszerre vallásos és pornografikus. Később Theresa Margolles filmjén meztelen férfit látunk három vödör vízzel leönteni, Sigali Landau a tengerparton állva tövisekkel font hullahopp karikat forgat derekán, míg Marina Abramovic ötágú csillagot karcol alsó hasára, Andy Warhol pedig az alvás folyamatát örökítette meg.

A második szekció élet és halál misztériumának érzékeny, de expresszív ábrázolási lehetőségeit kutatja. A mulandóság tudata arra ösztönzi az alkotó embert, hogy olyan művet hozzon létre, mely túlmutat önnön végességén. Láthatjuk Andres Serrano botrányfotós hullaházban készített felvételeit,

Mátrai Erik: Tövismozaik
Forrás: modemart.hu

melyek többek között gyilkosság, fulladás vagy rák áldozatait mutatja be. Valami hihetetlenül látni az ökölbe szorított kezet vagy keresztbe tett lábfejet. Ez hát a halál.

A következő egység a Történelem ígérete címet viseli, mely a történelem hamis messiásait és az általuk ígért evilági Paradicsom helyett véghezvitt mérhetetlen pusztítást jeleníti meg. A kommunizmusban és a fasizmusban sorra felbukkannak a messianizmus jellemző tézisei. Ezek okozták a 20. század legnagyobb tragédiáit; elpusztított városok, milliósámmra legyilkolt emberek és szinte feldolgozhatatlan megrázkódtatások maradtak ránk. Ezekben a korokban előtérbe került a hagyományos értékek átalakítása és tömegek irányítása.

Egy újabb szobába lépve megtorpanok, egy életnagyságú térdeplő férfit pillantok meg, félhomályban. Gregorz Klamen Lech Walesa emlék szobrának galleriján Krisztus képét vélem felfedezni, kezeit összekulcsolja.

A végső, a Megváltás keresztje című terembe hosszú és nyomasztó folyosón vezet az út, mely Kicsiny Balázs installációját tárja

elénk. Pizsamás, térdelő nők és férfiak, amint gumikesztyűs kezükkel szájukhoz emelik serlegeiket. Csakhogy inni nem tudnak, hiszen fejükön hatalmas mélytengeri búvársisak van. Mindez a kiszolgáltatottságról, a tehetetlenségről szól, szerintem ezt kívánja kifejezni az alkotó.

Az utolsó bábút is elhagyva belépünk a Krisztusok közé, az itt látható művek többsége a Messiás életének utolsó óráit dolgozza fel, így szembesülhet a látogató a mérhetetlen szenvedéssel és az áldozathozatal jelentőségével. Meglátom Munkácsy vázlatát a Krisztus Pilátus előtt festményéhez, Csontváry Kosztká Tivadar Keresztre feszített Jézus-át, Berény Róbert Krisztus a kereszten című képét, csak hogy néhány magyar mű-

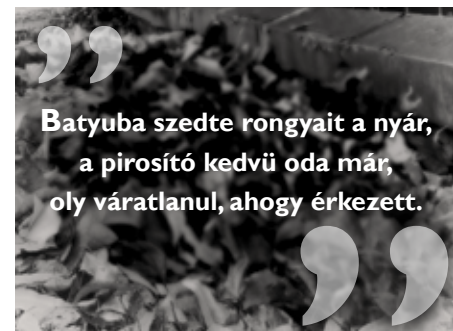
vészt említsek. Georges Rouault üvegfestménye az igazi, élő hitet szimbolizálja, ezzel szemben néhány méterre Eugeniusz Get-Stankiewicz Csináld-magad! keresztre feszítő készlete megdöbbenően merész. Itt látható Serrano vizeletbe állított feszülete, a *Piss Christ* is.

Számos művészt ismerhetünk meg sajátos alkotásaik által. Nem azt

kaptam, amit első hallásra vártam, hanem sokkal többet. Olyan gondolatok kavargtak fejemben, melyek nem születhettek volna meg ezen erőteljes hatások nélkül.

Ismét kiléptem a fényre a sok félhomályba borult terem után. Borzongtam és felszabadultam egyszerre. A kortárs művészet mellbevágó alkotásai által újraértelmezhetjük a messiás szó jelentését. Persze csak azok, akik nyitottak minderre. Hát így lehet jelen a megváltás a modern kultúrában.

B. Csák Amarilla, Erdélyi Ildikó

Egy új Világban érek földet

Michel Platini idestova két esztendővel ezelőtt foglalta el az UEFA, az Európai Labdarúgó-szövetség bársonyszékét. A francia sportvezető székfoglalójában kijelentette, kész gyökeresen átforgatni az UEFA égisze alá tartozó legsikeresebb versenysorozatot, a labdarúgó Bajnokok Ligáját.

„A futball játék, csak másodsorban termék. Egy sportág, csak azután piac és üzlet „ (mondta Platini a megválasztása után), szót ejtve később olyan nemes gondolatokról is, mint esélyegyenlőség, a „kicsik” felzárkóztatása.

Felzárkózás. Unalomig ismételt szó ez, ha a magyar futballról beszélünk. A nemzeti válogatottunk évtizedek óta nem kvalifikálta magát egy nagy világvversenyre sem, s a kupacsapatok szereplése is gyászos, lévén az aktuális magyar aranyérmes az utóbbi tizenégy évben mindössze egyszer vette sikeresen a BL-selejtezők akadályait. A Platini-reformok a 2009/2010-es, vagyis az aktuális idény kezdetére emelkedtek jogerőre. Ezzel eldőlt, a magyar bajnoknak, a DVSC-TEVA gárdájának immár a korábbi kettő helyett három ellenfelet kell felülmúlnia összesítésben ahhoz, hogy tagja lehessen a főtábla harminckettes mezőnyének.

Nőtt a riválisok száma: hol itt a fejlődés lehetősége a kevésbé tehetősek számára? Az emlékeink szárnyán vitorlázva megállapíthatjuk, honi gárda hosszú évek nem búcsúztatott három ellenfelet gyors egymásutánban. Ám fontos rögzíteni a tény, a DVSC

ezúttal vetélytársat az UEFA-rangsor első tizenkét helyezettjének országából nem kaphatott, s az is nyilvánvalóvá vált, csak olyan csapatot sodorhat útjába a sors(olás), amely megnyerte hazája bajnokságát. – A változtatások kissé felfrissítik a Bajnokok Ligáját, imígyen mindenképpen közelebb hozzák ahhoz, hogy megfeleljen az elnevezésének, s valóban a bajnokcsapatok versengése legyen: az új kiírás szerint a csoportkör harminc-

kettes mezőnyében minimum tizenhét gárda elmondhatja majd magáról, aranyérmes volt hazájában – érvelt a reformok szükségessége mellett David Taylor, az UEFA főtitkára.

Június 22-én eldőlt, a DVSC az első lépést a svéd Kalmar kiverésével teheti meg a rögös, a pénzügyi Kánaán felé vezető úton. A Loki itthon kezdhetne a párharcot, az első felvonásnak az Oláh Gábor utcai stadion adott otthont. – Hogy rossz-e az itthoni kezdés? Erre csak azt tudom mondani, majd eldől, most felesleges ezen polemizálni. Hazai pályán jó lenne előnyt szerezni. A svéd csapatban vannak, hiszen ott megy a bajnokság, nekünk ezért az a feladatunk, hogy próbáljunk minél jobb állapotba kerülni a felkészülés alatt

– fejtegette Herczeg András, a DVSC klubmenedzsere, a szakmai munka első számú felelőse. A klubmenedzseri fohász meghallgattatott, a DVSC 2–0-s előnnyel utazhatott a svéd bajnokcsapat otthonába. Az első találkozón is remeklő, a debreceni odavágón eredményes Varga József Skandináviában is hamar betalált, s

mivel a tar középpályás góljára a Kalmarnak csak három válasza volt, így az idegenben szerzett gól a következő körbe repítette a DVSC-t.

Az országos médiumok a csata másnapján szerencsés debreceni továbbjutásról tudósítottak, mondván, Fortuna istenasszony az utolsó negyedórán többször is oltalmazta a Debrecent. A szubjektív véleményformálástól én ezúttal eltekintek, mindössze egy beszédes tény álljon itt a kétszer kilencven perc rövid esszenciájaként: összesen hat gól született a párharcban- mindegyik után a Loki állt továbbjutásra.

A DVSC tehát a következő körbe léphetett – ott az észt bajnokság immár évek óta egyeduralgó csapata, a Levadia Tallin várt Herczeg Andrásékra. – A Tallinról nem sokat

tudok, de figyelmeztető jel, hogy az észt gárda a Wisla Krakkó csapatát ejtette ki – in-tett óvatosságra Varga József, egyszersmind jelezve, a balti alakulat már elbúcsúztatott egy nála jóval többre taksált bajnokcsapatot. A Loki ezúttal idegenben kezdett, mintegy ötven hajdúsági fanatikus kísérte el a csapatot Észtországba. A drukkerok örömmorban úszva teheték meg a kétségkívül hosszú utat hazafelé, történt ugyanis, hoghy a DVSC Tallinban is diadalmaskodott, így jó eséllyel várhatta a visszavágót. A debreceni örömben némiképpen ürom vegyült akkor, amikor megérkezett a régóta „levegőben lógó” határozat az UEFA-tól: az Európai Labdarúgó-szövetség leszögezte, amennyiben a DVSC belép a BL közvetlen előszobájába, abban az esetben nem fogadhatja tényleges hazai pályáján a leendő riválisát, a legmagasabb szintű követelményeknek már csak a budapesti Puskás Ferenc Stadion felel meg, a debreceni nem.

„Minimum az Európa Liga csoportkörében folytathatja a DVSC–TEVA csapata, miután 1–0-ra legyőzte a Levadia együttesét” – kürtölte világgá a szenzációs hírt a DVSC hivatalos honlapja az észt bajnok ismételt legyőzése után. Ezzel biztossá vált, decemberben is lesz nemzetközi kupameccse a Lokinak, mindössze a legkardinálisabb kérdés maradt megválaszolatlan: melyik kupasorozatban? Ha a magyar csapat a bolgár Levszki Szófiát is elbúcsúztatja, akkor bebo-csátást nyer a futballvilág elitjébe, ha ez nem sikerül, akkor amolyan vigaszdíjként marad a korábbi UEFA-kupa jogutódja, az idén első ízben kiírt Európa Liga.

Bulgáriában valóságos eufória tört ki a DVSC neve hallatán. Korábban sohasem tapasztalt szerencsét emlegettek, a Levszki elnöke sztoikus nyugalommal kijelentette: csapata a párharc favoritja, kiesésről szó sem lehet.

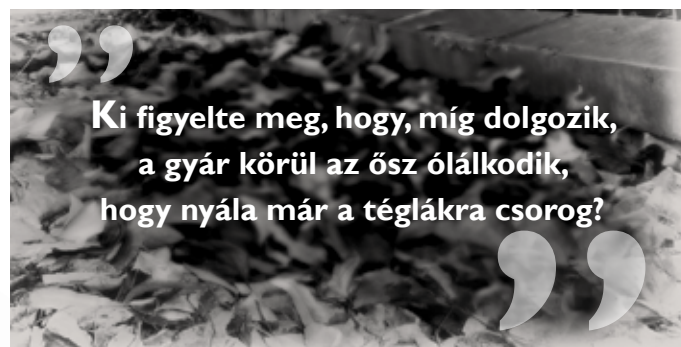
Levszki–DVSC 1–2, DVSC–Levszki 2–0. A Levszki is fejet hajtott a DVSC – mondjuk ki – nagyobb tudása előtt. A kettős győzelemlnél nagyobb erődemonstráció talán nem is létezik a labdarúgásban. A klub 1902 óta íródo történelmébe aranybetűkkel vésődött be az a csodálatos augusztusi este, amikor is a DVSC kivívott magának egy helyett Európa legjobb harminckét csapata között.

„Néhány óra múlva egy új világban érek földet” – olvashattuk az ultrák által kifeszített drapérián a Levszki-meccs visszavágója előtt. Jelentem, a landolás sikeres volt, a na-vigálásért pedig egy aprócska köszönet talán Platini úrnak is jár.

Papp Máté

Pingpong–Örömök

„Ki figyelte meg, hogy, míg dolgozik,
a gyár körül az ősz ólálkodik,
hogy nyála már a téglákra csorog?”

„A pingpong lényege, hogy soha ne vedd le a szemed a labdáról!” Főhősünk megfogadja a bölcs tanácsot, majd tehetségével és szorgalmával olyan játékosává válik, hogy a kínai válogatott tagjait is legyőzi.

A Forrest Gump ironikus és mesészerű filmrészlete egy olyan sportágról szól, melyet, mint ahogy maga a klasszikus, úgy az átlagember sem vesz túlságosan komolyan. Játshatunk nyaraláskor a társalgóban, egy lakótelepi betonasztalon vagy a szomszéd srác pincéjében egy sör mellett. Megmozgat, jó levegőn vagy, esetleg szeretnél felválni a barátnőd előtt, aki egyszer sem tudja eltalálni a labdát. Szóval megannyi öröm forrása a pingpong, anélkül is, hogy brillírozni kelljen az asztalnál.

Mégis, van egy réteg, akiknek mindez nem elég: jók, és még jobbak akarnak lenni, edzésekre járnak, hogy fejlesszék technikai tudásukat és erőnlétüket, megtanulják a játék csínját-bínját, és egy idő után mindez életük meghatározó részévé, mondhatni életformájukká válik. Megpróbálnak neves csapatokba kerülni (akár külföldre is), vagy csak minél magasabb szinten játszani a honi bajnokságban. Persze az egyéni eredmények is fontosak, az országos ranglistaversenyektől kezdve a városi amatőr versenyekig mindenki megtalálhatja a kedvére való és játéka erősségének megfelelő próbatételt.

A magyar bajnoki rendszerben a legerősebb az Extra Liga; országos méretű, a tíz legjobb női és férfi- háromtagú csapat mérkőzik meg a bajnoki serlegért. Ezután az alacsonyabb divíziók következnek NB I-től NB III-ig: négytagú csapatok csapnak össze, regionális eloszlásban. A bajnokik során mindenki játszik az ellenfél mind a négy játékosával, valamint két páros mérkőzést is játszanak, így alakulhat ki 18-0-tól kezdve akár a 9-9-es döntetlen is. Néhol megyei és városi bajnokságot indítanak, hogy a helyi amatőr csapatoknak versenyzési lehetőséget teremtsenek.

A játékosok fizetése személyenként és csapatonként is változó, és az se mindegy, hogy milyen magas bajnokságban játszik az illető.

A tanulási folyamat egészen kis korban elkezdődik, nem ritka, hogy 5-7 évesek már ütik a labdát. Az évek során megtanulják a rendes ütőfogást, az alapvető mozgási készséget, illetve az alaptechnikákat. Ahogy fejlődik valakinek a játéka, úgy kerülhet a következő lépcsőfokra: szervák tanulása, szervafogadás, taktikai repertoár kialakítása. Fon-

tos az állandó versenyeztetés és a koordinált edzőmunka, hiszen a gyengeségek kijavítása speciális feladatokat kíván. Ennek legerjedtebb módja a soklabdás edzés, melyben akár több száz labdát küldhetünk útjára egymás után, magunk szabta ütemben, sebességben és irányban. Egy átlagos edzés a következő elemeket tartalmazza: bemelegítés nyújtással, bemelegítő alapütések (pl. kontraütés, pörgetés), mozgásos feladatok (oldalváltások megbeszélte módon és irányban), szervás feladatok (meccsszituációk, nehezebb technikai elemek – pl. szerva fogadás – gyakorlása), soklabdás edzés és meccsek, valamint levezető nyújtás.

Szerte a világon több tízmillió igazolt játékos van – hála Kínának –, így Magyarországra is jutott pár ezer. Ha azt nézzük, hogy Debrecenben félszáz körüli a számuk, ráébredünk, hogy milyen kis közösség az itteni. A város három nagy meghatározó egyesülete a TEVA-Debrecen SE, a Debreceni Asztalitenisz Baráti Egyesület (DABE) és a Debreceni Asztalitenisz SE (DASE).

A TEVA csapata az azonos nevű gyógyszergyár támogatását élvezve már évtizedek óta, korábban Biogal SE-nek hívták. Eredetileg a gyár dolgozói számára alakult tömegsport céljából, de jelenleg már minden pingpongozni vágyó embert szívesen látnak. Debrecen hajdani első számú utánpótlás-nevelő bázisa, fő letéteményese Papp Dezső, aki majd' 30 éve tanít kicsiket és nagyokat, irányítása alól több ígéretes generáció került ki. A TEVA csapata jelenleg három NB III-as csapattal képviseli magát a hazai bajnokságban. Edzéseiket a Benedek Elek Általános Iskolában tartják.

A DABE az elmúlt évtizedben alakult utánpótlás-nevelés központú egyesület, melynek elnöke Olajos László. A klub sok fiatalot foglalkoztat, szakmai fejlődésüket a tudatos felkészítő munka következtében garantálják. Szervezett, rendezett háttér és erős összetartás jellemzi a DABE-t. Első csapata az NB III-as osztályban szerepel. A Debreceni Egyetem tornatermében tartják edzéseiket.

A DASE is több évtizedes múltra visszatekintő egyesület; korábban más neveken szerepelt. Elnöke Lakatos Csaba, a kezdetek óta. Hajdani utánpótlás-nevelési törekvései vetekedtek a TEVA-éval, számos gyerek és felnőtt járt ide pingpongozni, hagyományosan a két egyesület rivalizálásáról szóltak a városi versenyek. Jelenleg a bajnokság NB II-es osztályában szerepelnek, edzéseik a Dózsa György Úti Általános Iskolában látogathatók.

Horváth Ferenc

„A PINGPONG LÉNYEGE, HOGY SOHA NE VEDD LE A SZEMED A LABDÁRÓL!”

Az áldozatvállalás nem hiábavaló

1956. október 23-a, az 1948-49-es forradalom és szabadságharchoz hasonló, Magyarország életében meghatározó történelmi jelentőségű, az ország ünnepe.

Annak a napnak a cselekvői közül még sokan köztünk élnek. Ott megyünk el nap mint nap mellettük, és talán nem is tudunk róla, hogy ők a mi közös múltunk, történelmünk hordozói. S annak a tudásnak, emlékeforrásnak, amely ezeknek az embereknek a fejében-lelkében él, csak akkor juthatunk a birtokába, vagy legalább részesülhetünk egy kicsit belőle, akkor próbálkozhatunk a megtapasztalásával, ha személyesen kérdezzük meg az érintetteket. Így a valóság, az élet tárul a szemünk elé, és nem csak a történelemkönyvek kronologikus, tényszerű közlései. Tőlük talán megtudhatjuk, mi is történt akkor, abban a politikailag és minden más szempontból zavaros időszakban.

Fontos, hogy minden magyar megismerje a történelmét, hiszen csak akkor alakul ki a nemzet tudat, amely nélkül, 1956. október 23-a sem lenne az, ami. De ennek ára volt, és közben arra jöhetett rá ismét az ország, hogy senkire sem számíthat. Sem az ENSZ-től, sem Amerikától nem várhat külső segítséget. Egy maroknyi nép áll seregekkel szemben, mert a magyaroknak soha sem csak egy valaki vagy valami ellen kellett hadban állnia hanem, országokkal és népekkel. De az áldozatvállalás soha sem hiábavaló, ezt a nemzetközi elismerés is alátámasztja.

Egri Éva

Mindnyájan a magunk módján emlékezünk

Az ősz érkezével leginkább szomorú ünnepek köszöntenek ránk. Legkorábbi októberi ünnepünkön 13 aradi vértanú kivégzéséről emlékezünk meg. Az 1848/49-es szabadságharc 12 tábornoka és egy ezredese a magyar nemzet vértanúivá váltak.

Négyen közülük „por és golyó által” kerültek a másvilágra, míg a többiek életét bitófán oltották ki. Az 1849. október 6-án 13 hős halált halt férfi holttestét elrettentésül estig lógva hagyták, ám ezzel éppen az ellenkező hatást érték el. Arad búcsújárás helye lett.

Az őszi elmúlás hangulata, a hulló falevelek hűen tükrözik a gyászt, a magyar nemzet gyászát. Emlékezünk mindazokra, akik egy dicső cél érdekében haltak, hosszabb életet, szebb jövőt remélve utódaiknak, saját vérüknek. Ám lehetőség sincsen e komor hangulatból kikászálódni, a fekete ruhát levette megbékélést találni. Csak egy szín van a feketén kívül, a vörös, mely megfesti az összes aláhulló, elszáradt levelet. Az 1956-os forradalom és szabadságharc a huszadik századi magyar történelem egyik legmeghatározóbb eseménye, amely rengeteg fiatal, idős, férfi, női áldozatot követelt, s mely szorgosan cse-

lekvő részesei közül sokan még ma is itt vannak közöttünk. A forradalom leverését követő évtizedekben azonban még csak beszélünk sem volt szabad róla, úgy kellett tennünk, mintha mi sem történt volna. Tagadnunk kellett szomorú múltunkat, elfojtani könnyeinket a harcban odaveszett szeretteink iránt, azt hazudni, meg sem születek, mintha ettől jelenünk boldogabb volna. Egy ország ünnepei ezek. S az országban minden egyes emberé. Mindnyájan a magunk módján emlékezünk. Van, aki némán, más fennhangon, van, aki toporzékolva könnyeket hullat. Nem vagyunk egyformák.

Ami mégis összeköt minket, az a gyász. Nem hagyjuk, nem hagyhatjuk feledésbe merülni hozzátartozóink emlékét. Titkon remélve, talán lesz majd valaki aki minket is megőriz szívében. Halottak napján gyertyákat, mécseseket gyújtunk. Egy népi hagyomány szerint ennek az a célja, hogy a világosban a „véletlenül kiszabadult lelkecskék” újra visszatáljanak a maguk sírjába, ne kísértsenek. Azért kell megszüpíteni ilyenkor a sírokat, hogy a halottak szívesen maradjanak „lakhelyükben”. Aki ezeken a napokon nem tud kimenni a temetőbe, az otthon gyújt gyertyát.

Merk Adrienn

Fotó, betű, rajz

Pályázat első- és másodéves kommunikációsoknak

Fotózz, írd, rajzolj saját nézőpontod, saját témád szerint.

December 1-ig küldd be alkotásodat a hallgatói szerkesztő címére:

szilvi178818@freemail.hu

A legjobb alkotásokat a decemberi lapszámunkban, illetve folyamatosan közöljük.

Tudtam, hogy ősz lesz s majd fűteni kell,
de nem hittem, hogy itt van, ily közel,
hogy szemembe néz s fülembé morog.

E számunkban
József Attila Ősz című
versét idéztük.